საქართველოს რესპუბლიკა

GIOC
საქართველოს ნავთობის საერთაშორისო კორპორაცია
Georgian International Oil Corporation

ᲒᲐᲛᲝᲥᲘᲚᲘ 1990 ᲬᲚᲘᲡ ᲓᲔᲙᲔᲛᲑᲠᲘᲓᲐᲜ. №224 (3625) ᲨᲐᲑᲐᲗᲘ, 19 ᲐᲒᲕᲘᲡᲢᲝ, 2000 ᲬᲚᲘ. ᲤᲐᲡᲘ 50 ᲗᲗᲘᲗᲘ.

ᲛᲘᲛᲐᲠᲗᲕᲐ

დაე, სვანეთი კვლავაც ბრწყინავდეს პატიოსნების სახელით!

ᲙᲘᲠᲘᲚᲔ ᲓᲐ ᲥᲠᲘᲡᲢᲔ!

უსიოვანი დროიდან დაღადებს საქართველოს ისტორია: სვანეთი მუდამ იყო ქართველი სახელმწიფოებრიობის ბურჯი, მისი ციხე-კოშკებიკის თანამშემოქმედი, დიდი ხელოვნებით აღსავსე საქართველოს ეროვნული განძთსაცავი, ეროვნულობის და ბაგირნეულის სამშობლო, ხოლო სვანნი – ვეჟაკიოთნი, რაინდთნის სინინანი.

სვანური ქუდი ქრისტიანული ეკლესიის ᲒᲣᲓᲘᲗᲐᲜᲘᲐ და ვინც მას აკარებდა, ბიბლიისა და სახარების ყველა ფცნებასაც იკიდებ.

"ამიგომ ესლითობენ ზედ ᲙᲐᲪᲘᲡ ᲯᲐᲚᲘᲡᲐᲜᲘᲗ სვანნი, ძის სიტყვის, ძის ფიცს. როგორ უქმიმეს გაჭირვებამეც. უნდა ყოფილიყო, სვანი არ იკიდრებდა ქურლთის, ძარეკვის, ყაჩაღთის, ლანძღვა-გინებაც. ᲕᲣᲮᲘ ᲘᲧᲝ ᲛᲘᲡᲘᲗᲘᲡ.

ᲗᲣᲛᲪᲐ სვანი მკაცრ ბუნების ებრძოდა, საქართველოს სხვა მხარეებში მიდიოდა ხამუშაოდ, ოგანდა სიცივეს, შიმშილს, ოლონდაც ᲙᲐᲪᲘᲡᲐᲜᲘᲡ ᲒᲠᲘᲜᲝᲕᲐᲜᲘ ᲛᲘᲛᲗᲘᲗᲘᲡᲐᲗᲕᲘᲡ ᲐᲠᲐᲒᲝᲜᲐᲠᲘ ᲛᲘᲛᲗᲘᲗᲘᲡᲐᲗᲕᲘᲡ ᲐᲠ ᲒᲐᲯᲝᲑᲘᲡᲐ.

სანრაში ᲒᲐᲕᲚᲘᲗᲔᲡᲘᲡ: – სანეტ, ᲙᲐᲪᲘᲡ ᲯᲐᲚᲘᲡ ᲒᲐᲜᲐᲮᲘᲠᲔᲓᲐᲓ ᲣᲤᲝᲠᲗᲮᲝᲕᲔᲑᲐᲨᲘ!

ᲐᲛ ᲐᲒᲐᲓᲘᲐᲜᲘᲡ ᲐᲛᲐᲒᲔᲪᲘᲡᲗᲕᲘᲡ ᲧᲝᲜᲘᲡ ᲨᲐᲠᲐᲚᲔᲠᲘᲚᲘ ᲘᲧᲝ, რაᲛ ᲐᲛᲐᲒᲔᲪᲘᲡᲗᲕᲘᲡ ᲨᲔᲜᲘᲡᲗᲕᲘᲡ – ᲙᲐᲪᲘᲡᲗᲕᲘᲡ, ᲒᲐᲖᲘᲠᲔᲑᲘᲡᲗᲕᲘᲡ ᲓᲐ ᲡᲐᲮᲐᲠᲘᲡᲗᲕᲘᲡ ᲧᲝᲜᲘᲡ ᲓᲐᲛᲘᲪᲕᲐᲡᲐᲜ, ᲙᲐᲪᲘᲡ ᲯᲐᲚᲘᲡ ᲒᲐᲜᲐᲮᲘᲠᲔᲓᲐᲓ ᲣᲤᲝᲠᲗᲮᲝᲕᲔᲑᲐᲨᲘ ᲓᲐ ᲒᲐᲛᲝᲠᲗᲕᲐ.

ᲛᲐᲒᲠᲐᲛ ᲛᲔᲠᲔᲓᲐᲜ, ᲠᲝᲓᲘᲡ ᲓᲐᲒᲘᲬᲧᲔᲑᲗ ᲛᲔᲠᲔᲓᲐᲜ ᲓᲐᲛᲬᲧᲓᲘᲡ ᲛᲘᲜᲐᲬᲔᲠᲘ ᲛᲘᲜᲐᲬᲔᲠᲘ ᲛᲘᲜᲐᲬᲔᲠᲘ ᲓᲐᲛᲬᲧᲓᲘᲡ ᲛᲔᲒᲐᲚᲔᲡᲘ ᲛᲔᲒᲐᲚᲔᲡᲘ ᲬᲘᲜᲐᲠᲛᲫᲦᲕᲔᲚᲘ ᲓᲐ ᲛᲔᲒᲐᲚᲔᲡᲘ ᲓᲐᲮᲝᲚᲔᲑᲘᲡᲗᲕᲘᲡ ᲨᲔᲜᲘᲡᲗᲕᲘᲡ ᲐᲠᲐᲒᲝᲠᲛᲐᲚᲘᲡᲐ ᲓᲐ ᲨᲔᲠᲔᲓᲐᲜ.

ᲒᲘᲚᲝᲪᲐᲕ ᲕᲐᲠᲔᲠᲘᲡᲗᲕᲘᲡ, ᲔᲠᲝᲜᲘᲡᲗᲕᲘᲡ ᲓᲐᲛᲝᲙᲘᲓᲔᲑᲘᲡᲗᲕᲘᲡ ᲓᲐ ᲨᲔᲠᲔᲓᲐᲜ ᲨᲔᲜᲘᲡᲗᲕᲘᲡ ᲓᲐᲛᲝᲙᲘᲓᲔᲑᲘᲡᲗᲕᲘᲡ ᲐᲠᲐᲒᲝᲠᲛᲐᲚᲘᲡᲐ ᲓᲐ ᲨᲔᲠᲔᲓᲐᲜ.

ᲒᲘᲚᲝᲪᲐᲕ ᲕᲐᲠᲔᲠᲘᲡᲗᲕᲘᲡ ᲓᲐᲛᲝᲙᲘᲓᲔᲑᲘᲡᲗᲕᲘᲡ ᲨᲔᲜᲘᲡᲗᲕᲘᲡ ᲐᲠᲐᲒᲝᲠᲛᲐᲚᲘᲡᲐ ᲓᲐ ᲨᲔᲠᲔᲓᲐᲜ ᲨᲔᲜᲘᲡᲗᲕᲘᲡ ᲓᲐᲛᲝᲙᲘᲓᲔᲑᲘᲡᲗᲕᲘᲡ ᲨᲔᲜᲘᲡᲗᲕᲘᲡ.

ᲔᲓᲣᲐᲠᲓ ᲨᲔᲕᲐᲠᲓᲜᲐᲫᲔ

ᲘᲐᲚᲢᲐ, საქართველოს სპეციალური კორესპონდენტი ᲗᲘᲛᲘᲐ ᲫᲔᲚᲐᲕᲘ.

18 ᲐᲠᲘᲚᲘᲡᲗᲕᲘᲡ, შეᲯᲔᲠᲘᲡᲐᲗᲕᲘᲡ, ᲘᲐᲚᲢᲐᲨᲘ ᲩᲐᲛᲝᲕᲚᲔᲑᲣᲚᲘ საქართველოს პრეზიდენტი ᲔᲓᲣᲐᲠᲓ ᲨᲔᲕᲐᲠᲓᲜᲐᲫᲔ ᲓᲐᲛᲝᲣᲙᲐᲚᲔᲑᲔᲚᲘ ᲬᲘᲜᲐᲡᲬᲐᲠᲘ ᲨᲔᲮᲕᲓᲠᲘᲡ ᲓᲠᲝᲡ ᲡᲐᲥᲐᲠᲗᲕᲔᲚᲝᲡ ᲞᲠᲔᲖᲘᲓᲔᲜᲢᲗᲐᲜ ᲨᲔᲛᲬᲧᲝᲠᲘ ᲞᲐᲢᲠᲘᲐᲠᲥᲘᲡ ᲙᲘᲠᲘᲚᲔ ᲛᲔᲤᲔᲡᲗᲐᲜ

დაჯილდოება

საქართველოს პრეზიდენტის **განკარგულება**

2000 წლის 17 აგვისტო ქ. თბილისი

ანსამბლ „ქართული ხმების“ სოლისტთა ღირსების ორდენით დაჯილდოების შესახებ

საპატიპრალო ხელოვნების განვითარებისა და ქართული მუსიკალური ფოლკლორის პოპულარიზაციაში შეგანილი პირადი დიდი წვლილისთვის, ნაყოფიერი შემოქმედებისა და სამეგობრულებლო მოღვაწეობისათვის ანსამბლ „ქართული ხმების“ სოლისტებები, საქართველოს სახელმწიფო პრემის დაკუნაგები **მაფალ თადაკვაძე, გურამ თამბაბაშვილი და გიგი ჭიჭინაძე** დაჯილდოვდნენ ღირსების ორდენი.

ე. შევარდნაძე.

საქართველოს პრეზიდენტის **განკარგულება**

2000 წელს 17 აგვისტო ქ. თბილისი

გ. კოშვაანი, ზ. ნასუაშვილი და გ. ჯანელიძის ღირსების ორდენით დაჯილდოების შესახებ

საქართველოში ფიზიკური კულტურისა და სპორტის განვითარებაში შეგანილი პირადი დიდი წვლილისათვის, ახალგაზრდა სპორტსმენთა აღზრდისა და აქტიური საზოგადოებრივი მოღვაწეობისთვის ღირსების ორდენით დაჯილდოვდნენ:

გურამ კოშვაანი – საქართველოს ფეხბურთელი (ქ. ბორჯომი); **ზაქარია ნასუაშვილი** – ლაზეთ-ეფიანეთ ფეხბურთელი; **გიგა ჯანელიძე** – საქართველოს ფიზიკური აღზრდისა და სპორტის აკადემიის მეწარმეული ფაკულტეტის სამწურთნელო-ეკონომიკური პრაქტიკის საერთო ხელმძღვანელი.

ე. შევარდნაძე.

მიმართვა

დაე, ნვანეთი კვლავაც ბრწყინავდეს პატიოსნების სახელით!

(პირველი გვერდიდან)

ამიგომ მოვიწოდებთ ყველას, ვინც უპირასპირდებით კანონს, სანავეთის სახელგანქმულ ბნეობას, დაუფიფებენდეს გაბოდიშებულეთ მმეკალი, შემობრუნდით საკეთილისკენ!

ლეთის წინაშე ბრა ჩვენ ეიქნებით მართალნი. ადამიანთა ადნამეკლის სოდეკეკელ რომ ბრ ეეკეეთი: ეს ერის უფიფრესად მოეკლა საქართველოს ეკმიანეთა სოეკიალური მდგომარეოება.

დღეს ყველა ეიმე ამ გაუსაძლეს სიდუხჭირეში პაგიოსნეგა ინარჩენებს, ბნეოპრიეად ეგმრაა. მაგრამ ბოეი უძლეს გაგრეეგსაა, ბოეი – ეკრა.

ამიგომ, საქართველოს ხელისუფლებამ ყველაფერი უნდა ალინის ამბისათის, რომ დამნაშავეეთბას სოციალური ნაფუძველი არ ქონდეს.

მეეკალი რაინის და დალის ხეობის ხელმძღვანელობამ დაუყოვნებელეა უნდა მეიმეკვანოს ამის ამ ეეკეეთი ეს ეეკეეთ ეეკეეთ ეეკეეთ

საქართველოს რესპუბლიკა

№ 224. შაბათი, 19 აგვისტო, 2000 წელი

ძირს კორუფცია!

გამოფენა №18

ეროვნული ბიბლიოთეკა

აქცენტი

(ეროვნული ფესვიდან)

საშუბარიდ, კორუფციის, თუ სხვა ეკონომიკურ დანაშაულთა ზრდასა ადგილ ბოლოს ბოლოს ეს ფენომენი ბოლოს ოფთი ფესვ კორუფციის ახალ ეტაპზე, ანგარიშსწორების საშუალებად. პოლიტიკურ მიზნების და ძალაუფლებისათვის ბრძოლის ეფექტიანი იარაღად.

ეს ეფექტიან საკანონმდებლო ნორმებად და ეს ეს ფორმა ბრ ბიეკ ეროვნულ ეფექტიანობა ეფექტ ეფექტ ეფექ ეფ ეფ ეფ

საქართველოს რესპუბლიკა
№ 224. შაბათი, 19 აგვისტო, 2000 წელი.

გრიგოლ ლორთქიფანიძის სახელობის საზოგადოება

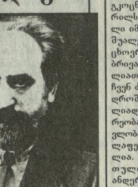

სამი წლის წინათ თბილისის ივანე ჯავახიშვილის სახელობის სახელმწიფო უნივერსიტეტის ხსოვნისა დარსების ბიბლიოთეკა საქართველოს გამოჩენილი სახელმწიფო მოღვაწის, საქართველოს (1918-1921 წლებში) დემოკრატიული რესპუბლიკის ბოლო პრემიერ-ministrის ალექსანდრეს ბიბლიოთეკის ბინაზე ეროვნულ ლიტერატურულ ფონდთან ერთად ეროვნული ინტელიგენციის ბრძოლისა და ბედის ერთ-ერთ ერთ-ერთ ერთ-ერთ

სახიობა

„საქართველოს რესპუბლიკის“
ყოველთვიური დამატება

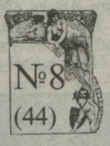

№8
(44)

...დიდია, განუზომელია მნიშვნელობა თეატრისა ადამიანისა ერისათვის. ეროვნული თეატრისა უმაღლესი კულტურაა ერისა. იგი ხარობს, ფრთებს ისხამს მასთან ერთად და ეცემა, კვდება ერის სიკვდილთან ერთად.

სანდრო ახმეტელი.

ედინბურგის ფესტივალზე

ქართული მონოსპექტაკლი „ფრინჯის“ პატარა მარგალიტად მონათლეს

ედინბურგის „ფრინჯ-პროგრამაში“ წელეულ ერთი ქართული მონოსპექტაკლი მონაწილეობს, რომლის პრემიერაც 7 აგვისტოს შედგა ფესტივალის სამეამი გახსნის მეორე დღეს და თვის ბოლომდე 17-ჯერ წარედგენენ მაყურებელს. ალეა „ჩემი თაობის ავგოპორტრეტი“ ევროპის ხელოვნების ფონდის დირექტორის, ედინბურგის ფესტივალის ერთ-ერთი დამფუძნებლის რიჩარდ დე მარკოს დაკვეთით დაწერა ქეთი დოლიძემ და განახორციელა რეჟისორმა ნანა კვასხვაძემ. როგორც ჩანს, ამ ფრიად პატეტიკურ პიროვნებას ეს ხერელი მას შემდგომ გაუჩნდა, რაც ამ დუეტის მიერ კინოსახალობთა ფეკატრში დადგმული ბერძენი დრამატურგის ოლგა ტატსიოლუს „გახლეჩილი სამყარო“ იხილა.

ქეთი დოლიძემ თავის პიესას საუძველად დაუდო ბმიმე ხეედრი ქართველი ქალისა, რომელმაც ომში დაკარგე ერთადერთი ვაჟი. ეს ბალავი მწარე განცდებთან და ტკივილებით, ყოველდღიური ყოფის ამაოებასა და სიკვდილ-სიცოცხლის არსზე ფიქრით მოცული ადამიანის მონოლოგი, რომლის მოქმედება, ძართალია, საქართველოში მიმდინარეობს, მაგრამ თავისი სულისკვეთებითა და სათქმელით იგი ზოგადსაკაცობრიო ელერადობას იძენს. რეჟისორი ნანა კვასხვაძე თავისი გადაწყვეტით შეეეადა მეგი სიმძაფრისა და მასშგაბურობის მიღწევას, რასაც მიაღწია კიდეც, როგორც ამას შოგალანდური პრესის გამოხმაურებანი მოწმობს. ქეთი დოლიძის გმირის ნინოს სიტყვები: „ვიღაცამ აუცილებლად უნდა იყვიროს იმ იმედით, რომ ვიღაც ამ ხმას აუცილებლად გაიგონებს“, სპექტაკლის ერთგვარ კვინტესენციას წარმოადგენს, რომელიც თანამედროვე მაყურებელში სხვისი უბედურების მიმართ თანაგრძნობას აღძრავს – ადამიანი მარტო არ უნდა დარჩეს თავის ტკივილთან, მას ხელის შეშველება, თანადგომა სჭირდება!

აღსანიშნავია, რომ ქეთი დოლიძე „სკოგმენმა“ და „ედინბურგ ივნინგ ნიუსმა“ უკვე დაბეჭდეს უაღრესად კეთილგანწყობილი რეცენზიები. ამ უკანასკნელმა ხუთი ვარსკვლავი შეაფასა ქართული სპექტაკლი, რითაც მაყურებელს მიანშნა, რომ აუცილებლად დაესწროს „ფრინჯის“ ერთ-ერთ საუკეთესო სანახაობას.

აი ის ორი შეფასებაც: **გაზეთი „სკოგსმენი“, 2000 წლის 12 აგვისტო, ჯოს მაკმილანი:**

„აღმოსავლეთ ევროპიდან თეატრის ინგლისურ ენაზე თამაშობს, მართლაც დიდი გაბედულებაა სასცენო ინგლისურით წარსდგე ედინბურგში, როგორც ჩანს, ეს მოვნები იოლად გადალახავს მსახიობს, ოორემ საფესტივალო პრესა დაუნდობელია და არც ეს მხარე დარჩებოდა გაუკენწლავი.

„ჩემი თაობის ავგოპორტრეტის“ მხატვარია სამონ მაჩაბელი, მონოსპექტაკლში ქეთი დოლიძეს ჰყავს უსიტყვო პარტნიორიც: ეს გახლავთ კინომსახიობთა თეატრის სამსახიობო სტუდიის სტუდენტი ვანო თარხნიშვილი, რომელიც აჩრდილივით დაჰყვება მთავარ გმირს და მისი ვაჟის თანმდევ, მარადმდვიძარ სულს განასახიერებს.

ედინბურგის ძველი ეკლესიის კედლებში გათამაშებულ „ჩემი თაობის ავგოპორტრეტს“ 26 აგვისტომდე კიდევ ბევრი მაყურებელი დაესწრება, ბუნებრივია, იქნება პრესას უფრო მეტი გამოძახილი, თუმცა, ყველაზე ცნობილმა გაზეთებმა „ვიდეოლ ინფორმეიშენ“ და „ედინბურგ ივნინგ ნიუსმა“ ეს ... ჩამოყვანა გაცილებით უფრო რთული გახდა. სახელმწიფო ფოტაცია აღმოსავლეთში თითქმის შეწყვეტილია, ხოლო დასავლეთში ხალხს ხშირად ასეთი შეგრძნება აქვს: „ეს იქ ვიყავი და უკვე ვნახე“. ასეა, როცა მათ იმ ქვეყნების ოფისშემდგომ ასპორიებს სთავაზობენ, რომლებიც ერთ დროს საბჭოთა კავშირს წარმოადგენდნენ.

წელს ედინბურგის ფესტივალზე ორი თამამი წარმოდგენა ენახეთ. ერთი სტუდენტური სპექტაკლია მოლდოვადან, მეორე კი საქართველოდან – გამოწეფილი ხელოვანი ქალის მიერ წარმოდგენილი მონოლოგი.

ქეთი დოლიძის მიერ გათამაშებული „ჩემი თაობის ავგოპორტრეტი“ პაგარა მოეულობის მარგალიტია. წარმოდგენა გათამაშებულია მსახიობი ქალის სასტუმრო ოთახში, ხოლო მისი გმირი ძალიან წააგავს თვით ქეთის. მსახიობი ქალი, პიესის გმირი მშვიდობისათვის მებრძოლი ადამიანია, რომელიც დილემის ყურებლისთვის, რომელმაც შეიძლა თითქმის არაფერი იცის საქართველოს ახლანდელი ისტორიის შესახებ და იმის შესახებ, თუ რა სიძნელეებს აწყდება დღეს ეს ქვეყანა.

მაგრამ მაყურებელი სრულიად ამკარად, ყოველგვარი ეჭვის გარეშე ხედავს, რომ ეს არის ფიზიკურად და ეთეუალურად გამართული სპექტაკლი, დადგმული ნანა კვასხვაძის მიერ, რომელიც მაგიერად, სულ რამდენიმე ხალიჩისა და ფოტოს გამოყენებით ახერხებს საქართველოს დღევანდელი ურთულესი ყოფის ასახვას ედინბურგის ძველი ეკლესიის კედლებში“.

გაზეთი „ედინბურგ ივნინგ ნიუსი“, 2000 წლის 10 აგვისტო, დოინ რაღენი:

„რიჩარდ დე მარკოს დაუმრეტელმა წყურეიღმა, ჩამოეყვანა ედინბურგში მსოფლიოს თეატრები, მას მიაგნებინა რაღაც ძალიან მნიშვნელოვანისთვის და ჩვენს დედაქალაქს ქეთი დოლიძე წარუდგინა.

ქართული თეატრის ერთ-ერთი ღირსეული წარმომადგენელი – ქეთი დოლიძე ასევე დაულელი ჰუმანისტია, რომელიც 1993 წელს 2000 ქალს წარუძღვა ფრონტის ხაზისკენ.

წარმოდგენა ტელეეიზორის მოციმციმე ეკრანით იწყება, რომელიც ქალის სასტუმრო ოთახს ანათებს, სადაც სპექტაკლის მთავარი გმირი ნინო თავის „დაკარგულ“ შეილს დასტირის, ომში უფრო-უელელ დაკარგულ შეილს. ბევრი რამ ამ სპექტაკლში ქეთი დოლიძის პირად გამოცდილებასაც ეყრდნობა.

მთავარ გმირს სარკეში ასახულ ანარეკლიეთ დაჰყვება ახალგაზრდა ვაეი – მოზეენებასავით სიფრიფანა და ოეთრი. იგი არ სცილდება ედას; მდუმარეა, მაგრამ საიერად უსვამს ხაზს იმ ტრაგეკულ ილუმელებას, რომელსაც ნინო აგარებს.

ტულის გამგმირავი, მაგრამ იმედით სავსე ქეთი დოლიძე ბრწყინვალეა, სპექტაკლი ედინბურგში 26 აგვისტომდეა“.

აქვე აღვნიშნავ, რომ ედინბურგის წლეეანდელ საფესტივალო პროგრამაში „ჩემი თაობის ავგოპორტრეტის“ გარდა, ჩართულია ცნობილი თბილისელი ფოტოოსტატის იური მეჩითოვისა და ახალგაზრდა ქართველ მხატვრთა გამოფენა, ასევე მწერალ დათო ტურაშვილის წიგნის პრეზენტაცია, ამ მოელენების შესახებ მერე ეცსაუბრებით, რაც მათ მონაწილენი თბილისში დაბრუნდებიან.

გიორგი ლალიაშვილი.

ალიარება ლონდონში

„ფაუსტი“ – ფილიპ ლემუას გამართლებული არჩევანი

შარშან ნოემბერში სარდაფის თეატრში განხორციელებულმა თოჯინურმა სპექტაკლმა „ფაუსტმა“ (დამდგმელი რეჟისორი ლევან წულაძე) ჩვენი მაყურებლის გამორჩეული ყურადღება დაიმსახურა. პრემიერის შემდეგ „სახიობამ“ გულწრფელად გამოხატა თავისი დამოკიდებულება და თამამეჭდავი სცენური სიცოცხლე უწინასწარმეტყველა ამ სპექტაკლს.

სასაიმოვნოა, რომ ახლახან თეატრალურ სარდაფს თავისი „ფაუსტი“ ლონდონის „**Gate Theatre**“-ში ხუთჯერ მოუწია გამოსვლა. ხუთივე საღამო ანშლაგით მიმდინარეობდა, მაყურებელს ეძნელებოდა მეთოჯინეთან დასთან განშორება, რჩებოდა სპექტაკლის შემდეგ და ნაირვგარ კითხვებს უსვამდა.

თბილისელთა „ფაუსტი“ ჩართული იყო ფესტივალში „აღმოსავლეთი – დასავლეთისაკენ“, რომლის დირექტორია ფილიპ ლემუა. წლეულს ამ ფესტივალში ქართველების გარდა, სლოვენიის, ბელორუსიისა და რუსეთის თეატრებიც გამოდიოდნენ. ფილიპ ლემუა თვითონ მოგზაურობს ალმოსავლეთ ევროპის ქვეყნებსა და კავკასიაში და საკუთარი მოსაზრებით ირჩევს სპექტაკლებს. იგი წლეულს გაბაუხულზე იმყოფებოდა თბილისში და როგორც კი „ფაუსტი“ უნახავს, მაშინვე უთქვამს: ეს სპექტაკლი ლონდონში ჩავალ ინ ასრულდა კიდეე მისი სიტყვა.

დამდგმელი რეჟისორის თანაშემწის ნინო ნამიჭეიშილის (იგი ბმასთან მეთოჯინეეს არის) თქმით, ამსოლუტური აღიარება ჰპოვა, როგორც სპექტაკლის რეჟისურამ, ისე მეთოჯინეთა ფ მსახიობთა ხელოვნებამ, რომლებიც სულს უდგამენ „ფაუსტის“ პერსონაჟებს. ენობრივი ბარიერი საერთოდ არ იერძნობოდა, აქ თოჯინებზე ბევრი რამ იყო დამოკიდებული და შეიძლება ითქვას, რომ მათ კიდევ ერთხელ დაამტკიცეს თავისი უნიკალურობა. ჩვენი თოჯინები ეროული მაყურებლისთვის ნამდვილ აღმოჩენად იქცა, თურმე, ბრიგანეთში ამ ჟანრის თეატრებს ნაკლებად სწყალობენ, ჩვენ კი გულისხმიერებთ ამ ხელოვნებ ტაშით მართლაც რომ გაგვანებიერეს. ლონდონელ მაყურებელს არ გამოპპარვია სპექტაკლის იუმორი და წამით არ დაკარგულა ამის შეგრძნება, რომ იგი ფეხდაფეხ მიპყვება სანახაობის მსვლელობას და თითქოს უმნიშვნელო ნიუანსებზე ისევე რეაგირებს, როგორც ენის ზედმიწევნით მცოდნე ადგილორეა.

როგორც ნინო შენიშნავს, რაღაც ახალი ფერები გაჩნდა სპექტაკლში, რაც ლონდონელი მაყურებლის უაღრესად გულითადი დამოკიდებულების გამოძახილი გახლდათ. მესამე წარმოდგენის შემდეგ მაყურებელმა ითხოვა, რომ პრესკონფერენციაზ გავემართა, ძალიან ბევრი მათგანი დარჩა, რომლებსაც აინტერესებდათ, რა დონეზეა საქართველოში თოჯინური თეატრის ხელოვნება, სად ისწავლება და რა ტრადიციებს ეფუძნება იგი, ასევე აინტერესებდათ საქართველოს დღევანდელი მდგომარეობა, ხალხის და ხელოვნების ბედი დარბ ქეეყანაში.

ლონდონურმა პრესამ, გაზეთებმა „გარდიანმა“ (27.07.2000 წ.) და „ინდეპენდენტმა“ (28.07.2000 წ.) მაღალი შეფასება მისცეს ფესტივალ „აღმოსავლეთი – დასავლეთისკენ“ ნამდვილ აღმოჩენას – თბილისელთა „ფაუსტს“. ისინი განსაკუთრებით აღაფრთოვანა რეჟისორ ლევან წულაძის მოელოდნელმა გადაწყვეტამ, თოჯინებისა და მსახიობების ხელოვნების უჩვეულო სინთეზმა, რომელიც ამ სპექტაკლშია მიღწეული.

ქების სიტყვებს არ იშურებენ მსახიობები – ქეთი ცხაკაია, ბესო ბარათაშვილისა და გიორგი მეგრელიშვილის მიმართ, რომლებიც „ფაუსტის“ პერსონაჟებს ახმოვანებენ, უდიდეს მთავონებასა და ენერგიას აქსოვენ თავიანთ ხელოვნებაში და დაუეაწყარი სანახაობის მოწმედ აქცევენ მაყურებელს.

აღტაცებთ ლაპარაკობდნენ მეთოჯინეთა ვირტუოზულ ოსტატობაზე, ვის ხელშიც თოჯინები მართლაც წარმოუდგენლად ცოცხალი და ექსპრესიულია, აი, ეს ოსტატებიც: ნინო ნამიჭეიშვილი, მეგი ელბაქიძე, მალხაზ გაბუნია, ზურაბ გაგლოშვილი, თემო კალანდაძე, გოგა ხეჩინაშვილი, სოფო ხიბარეიშვილი, თეა კიწარაშვილი, ნათია მაისურაძე, მაია მაზიაშვილი, მაია სულხანიშვილი.

სრულიად განსაკუთრებულია „ფაუსტის“ დამდგმელი მხატვრისა და თოჯინების ატარის ნუკა ღოლაქიძის ლეაწლი, რომელიც საოველთაო აღფრთოვანებას იმსახურებდა.

აღნიშნავდნენ გემოვნებიან აღბეჭდილ მუსიკალურ გაფორმებას (ზურაბ გაგლოშვილი).

თეატრალური სარდაფის 19-წელრანი ჯგუფის მიმართ თვით ფესტივალის უაღრესად გულისხმიერი ორგანიზაგორების გარდა, არაჩვეულებრივი ყურადღება და აღამიანური სითბო გამოაელინეს საქართველოს საელჩომ დიდ ბრიგანეთში, პირადად ელჩმა თემურ მამაცაშვილმა, მისმა თანაშემწემ მაკა ბაქრაძემ, ასევე ლონდონში ქართული საფესტივალოს წარმომადგენელმა გია ფოცხვერიამ.

იმდენად დიდია ინტერესი ქართველი მეთოჯინეების მიმართ, რომ გაისად ფესტივალ „აღმოსავლეთი – დასავლეთისაკენ“ ორგანიზაგორები ისევ პირნებენ მათ მიწვევას ლონდონში ახალი თოჯინური სპექტაკლით, რომლის საღადგმო ხარჯებსაე ბრიგანული მხარე გაიღებს და რომელსაც იმავე დასთან კვლავაც რეჟისორი ლევან წულაძე და თოჯინების ატარი ნუკა ღოლაქიძე განახორციელებენ.

გიორგი ლალიაშვილი.

სურათებზე: რეჟისორი ლევან წულაძე და რეჟისორის თანაშემწე ნინო ნამიჭეიშვილი; სცენა სპექტაკლიდან „ფაუსტი“.

პროფილი

ჩემი იდეალი მამაჩემი — არჩილ გომიაშვილია

ვისაც მარჯანიშვილის თეატრის ბოლო წლების სპექტაკლები „საპოვნელა“, „მარადი ქმარი“ და „ART – ხელოვნება“ უნახავს, შეუნიშნავი არ დარჩებოდა მსახიობ მიხეილ გომიაშვილის ვირტუოზული სასცენო ხელოვნება. იმდენად ღრმად აქვს გათავისებული თავისი გმირები, რომ აღარ გიკვირს ის ბუნებრიობა, რომლითაც მისი შესრულება გამოირჩევა. ბაგონი მიხეილი უაღრესად საინტერესოდ მოსაუბრე ადამიანი და ამასთან, მხიარული განწყობილების ნამდვილი ოსტატია.

– როგორი ბავშვობა გქონდათ, თუ გიოცნებიათ მსახიობობაზე?

– მსახიობობაზე ნამდვილად არ მიოცნებია, თუმცა, მსახიობების ოჯახში, შეიძლება ითქვას, თეატრში გავიზარდე. დედაჩემი ლია მანჯავიძე ულამაზესი ქალი იყო. მამა ცნობილი მსახიობი – არჩილ გომიაშვილი. ბავშვობა, როგორც ჩემი თაობის უმრავლესობამ, თანატოლებთან ერთად ფუხარუთის თამაშში გავატარე. მსახიობობა კი თავიდანვე სულში იყო ჩამჯდარი. ჩემს ბებო ნინასთან ერთად პანგომიმას ვთამაშობდი, რამაც შემდგომში მნიშვნელოვანი გავლენა მოახდინა ჩემს პროფესიულ კარიერაზე.

– მსახიობის პოპულარობა რამდენად არის დამოკიდებული რეჟისორზე?

– პოპულარული რომ გახდე, მსახიობად უნდა შეგაქმნან, რაც დიდ ფულს საჭიროებს. ვარსკვლავად რომ გადაიარონ, საამისოდ ბევრი უნდა იმუშაო, მერე ფული თვითონ მოვა. რასაკვირველია, თეატრში დიდი მნიშვნელობა აქვს რეჟისორს, თუმცა იღბალიც ბევრ ნიშნავს.

– რეჟისორ თემურ ჩხეიძის „მარადი ქმარში“ თქვენს მონაწილეობას როგორ შეაფასებდით?

– „მარადი ქმარი“ არც ერთ სხვა თეატრში არ დადგმულა. ამ სპექტაკლში მონაწილეობამ მთლიანად შეცვალა ჩემი თეატრალური კარიერა, ახალ საფეხურზე შევდექი. რეჟისორ თემურ ჩხეიძის, მხატვარ იური გეგეშიძის, კომპოზიტორ გივი გაჩეჩილაძის და მსახიობ ნოდარ მგალობლიშვილის პარტნიორობა მართლაც ბედნიერი შემთხვევაა.

– „საპოვნელაში“ და „მარად ქმარში“ პარტნიორობას როგორც უფროსი, ასევე თქვენი თაობის მსახიობება გიწევენ, მათ შესახებ რას იტყოდით?

– ნელულს, 23 მარტს, 39 წლის გავხდი. მე მგონი როგორც ფიზიკურად, ისე სულიერადაც ახალგაბრდულად გამოვიყურები. მნიშვნელობა არა აქვს ასაკს, მთავარია სურვილი, სიყვარული და ნიჭი; მართლაც ბედნიერი კაცი ვარ ისეთ მსახიობებთან პარტნიორობით, როგორებიც არიან: ოთარ მეღვინეთუხუცესი, სოფიკო ჭიაურელი, ნინო ბურდული, ზურაბ ყიფშიძე, ნაგა მურვანიძე და მრავალი სხვა. ჩამოთვლისას ძალიან ვღელავ, ვაითუ ვინმე გამომრჩეს.

– ვის მიიჩნევთ იდეალად თქვენს პროფესიაში?

– ერთადერთი იდეალი საკუთარი მამა, არჩილ გომიაშვილია.

– ვინ გეგულებათ თქვენი ხელოვნების ყველაზე გულწრფელ დამფასებლად?

– უწინარეს ყოვლისა, მაყურებელი და განსაკუთრებით დედაჩემი, რომელმაც მთელი ცხოვრება ჩემს სამსახიობო კარიერას მესწორა.

– ეკლესიური თუ ხართ?

– ეკლესიურობასთან დაკავშირებით, დიდი ისტორია მაქვს გადაგანილი. მეგეხის თეატრში ვითამაშე იესო ნაზარეველი, რასაც აურზაური და ხმაური მოჰყვა. ეს ის დროა, როცა ეროვნული მოძრაობა ფეხს იკიდებს. მართალია, ილია II ლოცვა-კურთხევა მიეიღო სპექტაკლმა და მსახიობებმა, მაგრამ ეკლესიურმა ოპოზიციამ უკმაყოფილება გამოხატა პატრიარქის ასეთ საქციელზე. ტყეული იქნებოდა შეთქვა, ეკლესიაში ხმარად დავდიეარ-მეთქი, რწმენა და ღმერთი შენშივე უნდა აგარო, მე შუამავალი არ მჭირდება ღმერთთან.

– ყველაზე მეტად რაზე გწყდებათ გული ცხოვრებაში?

– მხოლოდ ერთ რამეზე მწყდება გული. როცა 9 წლის ვიყავი, მოსკოვში იმყოფებოდა ეკონომიური იგალიელი მსახიობი ანა მანაინი, მასთან ერთად შეიღის როლი უნდა მეთამაშა ერთ-ერთ ფილმში. მამას დახმარებით შევხვდი ლეგენდარულ არგასებს, მაგრამ მის დანახვაზე შეშინდი და ოთახიდან გამოვვარდი.

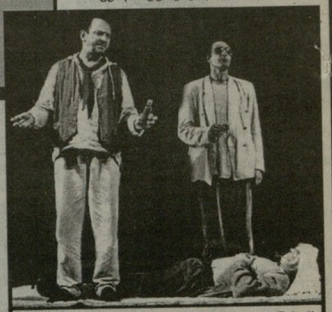

სცენა სპექტაკლიდან „ART – ხელოვნება“, მარცხნივ მიხეილ გომიაშვილი.

– უზარმაზარი სატუმო მაქვს „თეატრალურ სარდაფში“ რეჟისორ ლევან წულაძესთან, რომელიც დგამს „ვენეციელ ვაჭარს“. ახლევე მიღებენ ახალ ქართულ მრავალსერიიან ფილმში „ყავა და ლუდი“. ამ ირონიულ-ლირიკული. კომედიური ჟანრის ფილმში მონაწილეობენ: მარი ჯანაშია, გოგა გეგეჭკორი, ნინო კასრაძე, დიმა ჯაიანი და მეფილმის რეჟისორია ბაბა ბუაძე. ხელნარი აკა მორჩილაძეს ეკუთვნის.

– და ბოლოს, რას უსურვებდით ქართველ მაყურებელს და თეატრს?

– ქართველი მაყურებელი ყველაფერს კარგს იმსახურებს, ასეთი გაჭირვების მიუხედავად, მაინც რომ მოდის თეატრში და ავსებს დარბაზს. ეს მართლაც საკვირველი ამბავია, რაც ჩემს გაოცებასა და აღფრთოვანებას იწვევს.

ესაუბრა
თეა ქიტიაშვილი.

ახალი წიგნები

მთავარი მოწმის ნაამბობი

„მიხეილ თუმანიშვილი (მთავარი მოწმის ნაამბობი)“ ქალაქ თბილისის მერიისა და ხელოვნების საერთაშორისო ფესტივალის „საჩუქრის“ ერთობლივი ძალისხმევით დაისაბეჭდა. წიგნი ავორფასი შენახეულია ჩვენი საზოგადოებრიობისათვის. აქ საუბარია XX საუკუნის გამოჩენილი ქართველი რეჟისორის, საქართველოს სახალხო არტისტის მიხეილ თუმანიშვილის ცხოვრებისა და მოღვაწეობის შესახებ. ნაშრომს წინ უძღვის მისი ერთ-ერთი მოწაფის, ქეთი დოლიძის ანოტაცია.

რეჟისორის გარდაცვალების შემდეგ ძნელია თავი მოუყარო ყველაფერს და მკითხველამდე მიიტანო ზედმიწევნით შუსტად. ეს მკელევარისაგან მოითხოვს დიდ ენერგიას. მიხეილ თუმანიშვილის ცხოვრებისა და შემოქმედების გააზრება-შეჯამება პირველი ცდაა ქართულ სათეატრო ლიტერატურაში და ამ უფლებესა საქმის აღსრულება თეატრმცოდნე ნათელა ურუშაძისათვის მიუნდეია განგებას, როგორც მისი უახლოესი მეგობრისათვის ცხოვრებასა თუ ხელოვნებაში (წიგნის რედაქტორია ქეთი დოლიძე).

წიგნი შედგება ოცდასამი თავისაგან. ავტორი ძალმე ფრთხილი მზერით თვალს აელებს მიხეილ თუმანიშვილის მთელ ცხოვრებას, რეალურსა თუ ირეალურ სამყაროს შორის მდგარი დიდი მოკრძალებით საუბრობს მასზე. წიგნის პირველი ქვეთავი „მოგონებათა გზებზე“, რეჟისორის სტუდენტურ გზებს შეეხება. „ჯოჯოხეთიდან სამოთხისაკენ“ – სტუდენტური ცხოვრება დამთავრდა. სულ სხვა გარემოში იწყება სვლა პროფესიული თეატრის ცენაზე, სადაც ნაჩვენებია რეჟისორის ძიებათა სამყარო და ამ ძიებათა შედეგი – „ესპანელი მღვდელი“. თეატრიდან ავტორს ტელევიზიისაკენ მიეყავართ, სადაც იქმნება დავით კლდიაშვილის „დარისპანის გასაჭირი“, შემდეგ ისევ თეატრი – ჯ. კოჰოუტის „როცა ასეთი სიყვარულია“, ზღაპარი-პიესა გ. ნახუარიშვილის „ჭინჭრაქა“. მაგრამ ეს სრულიად არ გამორიცხავს იმას, რომ მის ბიოგრაფიაში წარუმაგებელი სპექტაკლები არ ყოფილა. წარუმაგებლობამ რეჟისორს გაუღეიძა მნიშვნელოვანი აღმოჩენის სურვილი. „იწყება ბრძოლა“, „ბაფუხლის ღამის სიზმარი“, „პოეზიის საღამო“. წიგნის ამ თავებში ავტორი აღწერს 50-60-იანი წლების კონფლიქტს ქართულ თეატრში, მიხეილ თუმანიშვილს „თაეს ესხმიან“ იმდროინდელი თეატრალური ცხოვრების „კეთილმსურნეთა ჯგუფი“, რომლებმაც ვერ აიგანეს სასცენო მეტყველებაში სიახლის დამკვიდრება.

ბაგონი მიხეილ თუმანიშვილი გარეგნული სიმშვიდით შეხვდა მის ირგვლივ ამგვარ აკეოგაეს. ამ სიტუაციიდან გამოსავალი მისთვის მოსკოვსა და ლენინგრადში მიწევედა, სადაც ბრეხტთან შეხვედრა მოუხდა. იქიდან გამარჯვებული დაბრუნდა! რუსთაველის თეატრში ჟან ანუის „ანტიგონეს“ ათქმეეინა „არა“. ისევ წარმატება.

წიგნში ავტორი გვიჩვენებს – დიდმა წელოვანმა როგორ გაიხარა იმ თეატრის კარი, რომლისთვისაც უშრეველად იხარჯებოდა. „უთეატროდ“ – ამ თავში საუბარია მიხეილ თუმანიშვილის – რეჟისორის ჯა პეადგოგის კონცეფციაზე: როგორ აბიარა თეატრალური ინსტიტუტის სარეჟისორო და სამსახიობო ფაკულტეტის სტუდენტები სასცენო ხელოვნების ურთულეს სამყაროს. საინტერესოდ არის გადმოცემული მიხეილ თუმანიშვილისა და სოფიკო ჭიაურელის შემოქმედებითი ურთიერთობის წლები, რომელსაც მსახიობი სამოცდაათი წლის მიხეილ თუმანიშვილს გაახსენებს.

შთამბეჭდავად არის ასახული „მამათა“ და „შვილთა“ შორის დამოკიდებულება. როგორც ავტორი იტყვის, უმტკივნეულოდ თაობათა ურთიერთობა არც ცხოვრებაში მიმდინარეობს, ხელოვნებაში კი – მით უფრო.

არადა, საჭირო და აუცილებელი იყო ასეთი მასშტაბის რეჟისორისათვის, როგორიც მიხეილ თუმანიშვილია, სათეატრო ცხოვრების გაგრძელება, რომელიც თეატრალური ინსტიტუტის მე-11 აუდიტორიაში ხდებოდა. მის საუძველზე წარმოიქმნა კინოსტუდია „ქართული ფილმის“ თეატრალური სახელოსნო. „კიდევ ერთი ქართული ეკლესია“, „საკვირველი შემობრუნება“, „აღმავალი გზა გრძელდება“, „ბადალახული საბღვრები“ – წიგნის ეს თავები მოგვითხრობს სწორედ კინომსახიობთა თეატრის შემოქმედებით იმპულსზე, იმ წარმატებებზე, რაც თეატრმა მისი არსებობის მანძილზე მოიპოვა როგორც საქართველოში, ისე მსოფლიო სარბიელზე.

ბოლო თავში – „ყველაზე საყვარელი ქმნილება“ ავტორი გვიამბობს მიხეილ თუმანიშვილის საეტაპო სპექტაკლზე თორთონ უალდერის „ჩვენი პატარა ქალაქი“. სამოცდაათ წელს გადაცილებულმა მაესტრომ კიდევ ერთხელ წარმოაჩინა თავისი სულის სილრმეში არსებული უმაღო ფანტაზია, თეატრის სიყვარული, ცხოვრების ბოლომდე რომ გაპყვა და რისთვისაც 50-60-იან წლებში უსამართლოდ გაასამართლეს.

ამბობენ, ისტორიას ყველაზე დაკვირვებული თვალი აქვს, ისტორია ყველაფერს თავის უჯრაში მოათავსებს.

დავით სოლომონიშვილი.

ჩვენი მილოცვა

ხვალ 50 წლისა ხდება საქართველოს სახალხო არტისტი, სოხუმის კონსტანტინე გამსახურდიას სახელობის სახელმწიფო დრამატული თეატრის სამხატვრო ხელმძღვანელი და წამყვანი მსახიობი დიმიტრი (დიმა) ჯაიანი.

სახელოვან წინაპართა მოდგმისა

თითქმის სამი ათეული წელიწადია, იგი ამ თეატრის სცენაზე გამოდის და თავისი სახიობით თაყვანისმცემელთა მრავალათასიანი აუდიტორია გაიჩინა, რომელიც მუდამ მოუთმენლად ელის მისი ელვარე ნიჭის ხელახალ გამობრწყინებას. უაღრესად შთამბეჭდავია მსახიობის მიერ შექმნილი სასცენო სახეების გალერეა, რომელიც ნებისმიერი მსახიობისათვის თავმოსაწონებელი იქნებოდა; სულ ახლახან დიმა ჯაიანმა თავის გმირთა ნუსხას ახალი ხელი – კორიოლანოსი შემატა შექსპირის ამავე სახელწოდების პიესაში, რომელიც რეჟისორმა ალექსანდრე ქანთარიამ განახორციელა სოხუმის თეატრის სცენაზე.

დიმა ჯაიანი მარტო ბრწყინვალე პროფესიონალი როდია, იგი ყოველმხრივ სანიმუშო პიროვნებაც გახლავთ – უღალატო მეგობარი, ნამდვილი პატრიოტი და უებრო რაინდია. როცა ქვეყანას დასჭირდა, უშიშრად შეებრძოლა მოძალებულ და თავისი დიდი წინაპრების – მაჩაბლის დასის მსახიობთა, ლადო მესხიშვილისა და ვალერიან გუნიას ღირსეულ შემკვიდრედ მოგვეელინა.

დიმა ჯაიანი შესანიშნავი ორგანიზაგორიც აღმოჩნდა, – იგი უნარიანად უძღვება სოხუმის დასის შემოქმედებით და ყოველდღიურ ცხოვრებას, რომელიც საკმაოდ რთულად, შეფერხებებით მიმდინარეობს ეკონომიკური სიღუხჭირის გამო, მაგრამ მრავალგამძლე თეატრი და მისი დაუღეგარი სამხატვრო ხელმძღვანელი უკეთეს დღეთა იმედს არ კარგავს, ღრმად სწამს, რომ მორს არ არის ის დრო, როცა სოხუმში, ამშობლიურ სცენაზე ეახლავთ მათ სპექტაკლებს.

50 წლის დიმა ჯაიანს ნინ ხანგრძლივი შემოქმედებითი გზა უდევს, მისი ყველაზე საუკეთესო როლები აწი უნდა დაიბადოს სცენასა და ეკრანზე. სულითა და გულით ვუღოცავ თავლასაჩინო მსახიობსა და მოლაწეს სახელოვან ბუბლეს, ჩვენი სალოცავი სამშობლოს გამთლიანებასა და კეთილდღეობას ვუსურვებ.

პაგავისტემთ,
„სახიობის“ სახელით
გიორგი ლალიაშვილი.

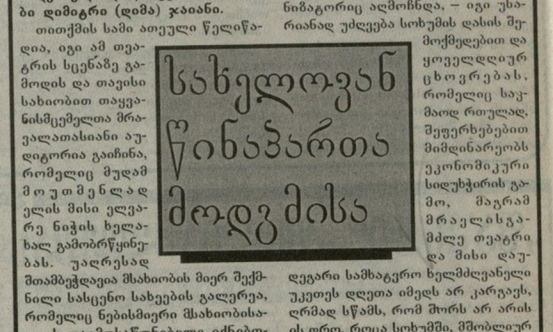

სცენა სპექტაკლიდან „კორიოლანოსი“.

თეატრალური ინსტიტუტის ქრონიკები

ულევი სიხარულის გარემოში

ყოველი ადამიანის ცხოვრებაში დგება ისეთი პერიოდი, როდესაც იგი იგონებს თავისი ცხოვრების საინტერესო წლებს, მეგობრებს, ნაცნობებს...

"ადრე საქართველოს მოთა რუსთაველის სახელობის სახელმწიფო თეატრალურ ინსტიტუტს და რუსთაველის თეატრს მცირე დარბაზს ერთი შესახვლელი ჰქონდა. იმ დროს ინსტიტუტი საკმაოდ მცირერიცხოვანი იყო, როგორც პროფესორ-მასწავლებლებით, ასევე ახალგაზრდებითაც. ვინაიდან თავიდან იყო მხოლოდ სამსახიობო, სარეჟისორო და თეატრმცოდნეობის უაკულტეტები და თითოეულ ჯგუფში ათამდე სტუდენტი თუ ირიცხებოდა. ინსტიტუტის კურსდამთავრებულებს ახსოვთ, რომ სალექციო დარგორია სულ ათ აუდიტორიას მოიცავდა. მაგალითად, მეორე სართულის მეათე ოთახი, დირეტორს აკაკი ხორავას ეკუთვნოდა, მესამე სართულის მე-8 და მე-9 ოთახებში მსოფლიოს ხალხთა და თანამედროვე ეკეკვს ასწავლიდნენ ქალბაგონები ვალენტინა გამსახურდია და ეკაგერინე კედია. იქვე იმართებოდა ბაგონ მიხეილ ბახგაძის ლექციებიც ქართული ეკეკვის შესახებ.

მე-2 ოთახი ფიზკულტურის დარბაზი იყო, სადაც მუშაობდნენ: რიგმიკის პედაგოგები, ქალბაგონები ვალენტინა ელენი და ეკაგერინე კედია. ამ დარბაზშიეე გარდებოდა „ქართული სასცენო მოძრაობის" უფროსებლის, ბაგონ კოწო ბაღრიძის და „ქართული სასცენო ფარიკაობის" დამაარსებელ ბაგონ ანაგოლი ფიოდოროვის ლექციებიც. მე-3 ოთახში გრიმის საიღუმლოებებს უმხელდა ბაგონი გიორგი სარჩიმელიძე მომავალ მსახიობებს.

რუსთაველის თეატრის მცირე დარბაზის სცენის თავზე, ღია აივანზე განთავსებულ ინსტიტუტის ბიბლიოთეკაში უნიკალური წიგნები ინახებოდა, რომლებსაც რუდუნებით ეელეგბოდა თავს ქალბაგონი რუსუდან მიქელაძე. ზმირად ეიგონებ ქართული სასცენო მეტყველების სკოლის ჩამომყალიბებლებს, ქალბაგონებს მალაკო მრეველიშვილსა და ბაბელია ნიკოლაიშვილს. ლეგზლმოსილ პროფესორ აკაკი ფაღავას, სასწავლო ნაწილის გამგეს ბაგონ საშა კიკნაძეს, მათ მდივანს ქალბაგონ სოფიო (ეოგუეა) ბაბშიძეს. ეიგონებ ყველასათვის საყვარელ, ძალიან პაგარა სცენას მაყურებელთა მცირე დარბაზით, — სადაც იმართებოდა ყველანაირი საინსტიტუტო ღონისძიება, ჩვენი საკურსო და საღიპლომო სპექტაკლები, რომლებსაც ფგამდნენ რეჟისორები: აკ. ფაღავა, აკ. ხორავა, დოდო ალექსიძე, გიორგი ტოუსტონოგოეი, კუკური პაგარიძე, საშა მიქელაძე და კოწო ანდრონიკაშვილი.

მართალია, სტუდენტები გადაგვირთულნი იყვნენ, მაგრამ შეუძლებელი იყო ვინმეს გაეცდინა ლექცია, ვინაიდან, ყოველი ლექცია განუმეორებელი და უნიკალური იყო. პედაგოგები კი იყვნენ: თეატრმცოდნეობის მამამთავარი ბაგონი დიმიგრი ჯანლეიძე, გამოჩენილი მეცნიერები: დიმიგრი ბენაშვილი, სიმონ ყაუხჩიშვილი, ვახტანგ ბერიძე, ლეო რჩეულიშვილი, რეზო ნათაძე... შემდეგ მოეიდნენ: ნადეედა მალუგბაშვილი, ნინო შვანგირაძე, ნათელა ურუშაძე, ჯუმბერ ჭუბურიძე, ნაპო ბაქარაია, ერეკლე აბაშიძე, იგორ ურუშაძე, თთარ ფირალიშვილი, აკაკი გაწერელია, გრიშა კიკნაძე, ნიკო ქაეკჰვაძე, ილია თავაძე, ეთერ გუგუშვილი, შალვა მაჭავარიანი, სამსონ ენუქაშვილი, ნოდარ ბაღრიაშვილი, ჯანო ბაგრაგინი, ნინო ლორთქიფანიძე.

1948 წლის 1 სექტემბერს „ქართული ფილმის" სამწლიანი მსახიობთა სკოლა-სტუდია ბაგონ აკაკი ხორავას და მოსკოვის კინოს ინსტიტუტის ლეკანის ბაგონ კულიჯანოვის თაოსნობით შეუერთეს თეატრალურ ინსტიტუტს და ჩვენ, სტუდიელები აღმოვჩნდით ინსტიტუტის ახალი ფაკულტეტის „დრამისა და კინოს მსახიობთა" მესამე კურსელები, რომლებმაც 1950 წელს დავამთავრეთ ინსტიტუტი.

საერთოდ, ინსტიტუტში სუფეედა უფროს-უმცროსობის ეთიკა, ურთიერთპატივისცემა და კეთილი დამოკიდებულება. ყველას უყვარდა ინსტიტუტი, სადაც ცხოვრება მამდინარეობდა, როგორც ერთ მოსიყვარულე ოჯახში.

ინსტიტუტის შემდეგ 1956 წლამდე რუსთაველის სახელობის დრამატული თეატრის სცენაზე ვთამაშობდი, შემდეგ კი ჩემმა პედაგოგმა ვალენტინა გამსახურდიამ შემომთავაზა ასისტენტობა და 1957 წლიდან მეც გავხდი თეატრალური ინსტიტუტის ცეკვის პედაგოგი. 1960 წელს მოსკოვში მიმავალნეს კვალიფიკაციის ასამაღლებლად. ყველა საგნის წარმატებით ჩაბარების შემდეგ გადმომეცს რიგმიკის პედაგოგის მოწმობა, დავუბრუნდი მშობლიურ ინსტიტუტს და განვაგრძე მუშაობა. 1960-იანი წლებიდან ინსტიტუტს შემოგა თოჯინების, პანგომიმის, მუსიკალური კომედიის მსახიობთა აღზრდის და თეატრმცოდნეობის დაუსწრებელი სწავლების ფაკულტეტები.

ამავე წლებში მნიშვნელოვანი მოვლენა გახლდათ ჩვენი რესპუბლიკის კომედიის კათედრა გახდა: აქ მოღაწეობდა კოტე მელვინეეთუხუცესი, მას შემდეგ მახეილ ბორჩხაძე, ზურაბ ანჯაფარიძე, მარა ფიჩხაძე, ნათელა სვანიძე, ნიკოლოზ ბოკუჩავა, ელისო ქუთელია, ელენე ეამპაკიძე, თინა მუმლაძე, მახეილ ყვარელამეილი, ემა ანდრონიკაშვილი, ციალა ქადაგიძე, ეალიმერ კანდელაკი, ციცინო ციცქიშვილი, ეეგრე თომაძე, ანანა თოიძე, ეოგა მოსიძე...

სამწუხაროდ, დღეს საკმაოდ ბევრი გამოცდილი და საყვარელი პედაგოგი ჩვენს შორის აღარ არის.

ღღეს მინდა მოეიგონო ის ტრადიციული საღამოები, რომლებიც ყოველ წელს ინსტიტუტში გარდებოდა და ყველას, სტუდენტებს, პედაგოგებს, თანამშრომლებსა და მოწვეულ სტუმრებს მუდამ დიდ სიხარულს და სიამოვნებას ანიჭებდა.

საღამოების სერიალება ასეთი თანამიმდევრობით გარდებოდა — დასვენების, იუმორის და მხიარულების საღამოები.

სექტემბრის ბოლოს — შეხვედრა პირველკურსელებთან, მათი „გრიმით ნათლობა" და სტუდენტეთუბის გადაცემა. საღამოს უმღეებოდნენ დოდო ალექსიძე, დმიგრი ჯანლეიძე და თეატრების წამყვანი მსახიობები.

ოქტომბრის შუა რიცხვებში — ყველასათვის საყვარელი „ხილთა ქების საღამო".

დეკემბრის ბოლოს „საახალწლო ნაძვის ხის" ზეიმი.

მარტის დასაწყისში გაბაფხულის ყვავილებისა და სიყვარულის საღამო, „შემოქმედებით-საანგარიშო" საღამოებისათვის მთელი ინსტიტუტი მღელვარედ ემზადებოდა, რომლებსაც „სასწავლო პრაქტიკის" საღამოებს უწოდებდნენ. პრაქტიკეებს ხელმძღვანელობდა ქალბაგონი ევგენია ქართველი, რომელიც ბაგონ საშა კიკნაძესთან ერთად ადგენდა ცხრილს, ეინაიდან პრაქტიკები სცენაზე გარდებოდა.

მეტყველების კათედრის საღამოებზე ნამუშევართა დათვალიერება ხდებოდა. სტუდენტები კითხულობდნენ ლექსებს, მონოლოგებს, პრომპტულ ნაწარმოებებს, ასევე წარმოადგენდნენ მონაგაებს.

მოძრაობის კათედრის პრაქტიკა არაჩვეულებრივი სანახაობა გახლდათ. საღამო იწყებოდა რიგმიკის ვარჯიშებით და ეგიეულებით. შემდეგ გურამ ჩერქეზიშვილი, ეეგენი ბასილაშვილი, ანზორ ქუთათელაძე, კოტე სურმავა... სასცენო მოძრაობის კათედრაც გაიბარდა. ძველი თაობის წარმომადგენლებს — ლილი ბეგარამაძეს, ქეთევან ნადარეიშვილს, მონიკა კაკაბავას, გიგი ოდიკაძეს, იურა ბარეეკის მხარმი ამოუდგნენ ნათელა ინოსათამიშვილი, ბორის აიეაზოვი, შოთა გეგიაძე, შოთა სხირტლაძე, თამაზ დოლიძე, რობერტ დარახველიძე... ჰასცენო მეტყველების კათედრა ასე შეიესო: გურამ საღარაძე, ლეილა კაპანაძე, რუსუდან ფარეშეგამეილი, თამილა ლასხიშვილი, ციასნა კაკაბაძე, ესფირა მერმანი, მზია მაღლაკელიძე, ზეინაბ წულუკიძე, იურა ფოფხაძე, ელიზბარ კუხალეიშვილი. თეორიულ კათედრაზე დამკვიდრდნენ: ვასილ კიკნაძე, ელენე თოფურიძე, ნოდარ გურაბანიძე, მიხეილ კალანდარიშვილი, თამარ კოსგანაშვილი, შოთა გაბელაია, შალვა ბოგიძე, რეზო ბალანჩიეაძე, ეოგა ბურდული, ვახტანგ ჭელიძე, ღონარა კანდელაკი, ნიკა ანდრონიკაშვილი, მანანა ფოშაძე, ლევან სანიკიძე, ნაგა დეეიძე...

ყველაზე მრავალრიცხოვანი მუსიკალური ანსამბლი ჩვენ ეეგენ ბასილაშვილი, ანზორ ქუთათელაძე, კოტე სურმავა... სასცენო მოძრაობის კათედრაც გაიბარდა. ძველი თაობის წარმომადგენლებს — ლილი ბეგარამაძეს, ქეთევან ნადარეიშვილს, მონიკა კაკაბავას, გიგი ოდიკაძეს, იურა ბარეეკის მხარმი ამოუდგნენ ნათელა ინოსათამიშვილი, ბორის აიეაზოვი, შოთა გეგიაძე, შოთა სხირტლაძე, თამაზ დოლიძე, რობერტ დარახველიძე... ჰასცენო მეტყველების კათედრა ასე შეიესო: გურამ საღარაძე, ლეილა კაპანაძე, რუსუდან ფარეშეგამეილი, თამილა ლასხიშვილი, ციასნა კაკაბაძე, ესფირა მერმანი, მზია მაღლაკელიძე, ზეინაბ წულუკიძე, იურა ფოფხაძე, ელიზბარ კუხალეიშვილი. თეორიულ კათედრაზე დამკვიდრდნენ: ვასილ კიკნაძე, ელენე თოფურიძე, ნოდარ გურაბანიძე, მიხეილ კალანდარიშვილი, თამარ კოსგანაშვილი, შოთა გაბელაია, შალვა ბოგიძე, რეზო ბალანჩიეაძე, ეოგა ბურდული, ვახტანგ ჭელიძე, ღონარა კანდელაკი, ნიკა ანდრონიკაშვილი, მანანა ფოშაძე, ლევან სანიკიძე, ნაგა დეეიძე...

ყველაზე მრავალრიცხოვანი მუსიკალური ანსამბლი ჩვენ ეეგენ ბასილაშვილი, ანზორ ქუთათელაძე, კოტე სურმავა... სასცენო მოძრაობის კათედრაც გაიბარდა. ძველი თაობის წარმომადგენლებს — ლილი ბეგარამაძეს, ქეთევან ნადარეიშვილს, მონიკა კაკაბავას, ესფირა მერმანი, მზია მაღლაკელიძე, ზეინაბ წულუკიძე, იურა ფოფხაძე, ელიზბარ კუხალეიშვილი. თეორიულ კათედრაზე დამკვიდრდნენ: ვასილ კიკნაძე, ელენე თოფურიძე, ნოდარ გურაბანიძე, მიხეილ კალანდარიშვილი, თამარ კოსგანაშვილი, შოთა გაბელაია, შალვა ბოგიძე, რეზო ბალანჩიეაძე, ეოგა ბურდული, ვახტანგ ჭელიძე, ღონარა კანდელაკი, ნიკა ანდრონიკაშვილი, მანანა ფოშაძე, ლევან სანიკიძე, ნაგა დეეიძე...

ყველაზე მრავალრიცხოვანი მუსიკალური ანსამბლი ჩვენ ეეგენ ბასილაშვილი, ანზორ ქუთათელაძე, კოტე სურმავა... სასცენო მოძრაობის კათედრაც გაიბარდა. ძველი თაობის წარმომადგენლებს — ლილი ბეგარამაძეს, ქეთევან ნადარეიშვილს, მონიკა კაკაბავას, ესფირა მერმანი, მზია მაღლაკელიძე, ზეინაბ წულუკიძე, იურა ფოფხაძე, ელიზბარ კუხალეიშვილი. თეორიულ კათედრაზე დამკვიდრდნენ: ვასილ კიკნაძე, ელენე თოფურიძე, ნოდარ გურაბანიძე, მიხეილ კალანდარიშვილი, თამარ კოსგანაშვილი, შოთა გაბელაია, შალვა ბოგიძე, რეზო ბალანჩიეაძე, ეოგა ბურდული, ვახტანგ ჭელიძე, ღონარა კანდელაკი, ნიკა ანდრონიკაშვილი, მანანა ფოშაძე, ლევან სანიკიძე, ნაგა დეეიძე...

ქორეოგრაფია

„მხედრული“ ტრადიციებს არ ღალატობს

მახსოვს გაჩახჩახებული სცენა, სცენაზე ცეცხლი! ნამდვილი ცეცხლი! ნამდვილი ნაპერწკლებით, ფრთამეხმული მოცეკვაეები... ლაშქრული სული თითქოს შენც გიგსებს ყველა ძარღვს, ნერვს ქართულს.. შემდეგ ნომერს გვაცნობს კონფერანსიე! ახლა გეგლებიეთ ფარფატებენ განკენარი გოგონები „სიდარბაზოს“ მწკრივში.

ქართული ხალხური ცეკვის ანსამბლი „მხედრული“ 1935 წელს დაარსა შინაგან საქმეთა სამინისტროს სისტემაში ცნობილმა ქორეოგრაფმა მიხეილ კობეშავიძემ.

ანსამბლს თავიდანვე წარმატებები ხვდა წილად. მალე სამამული ომი დაიწყო. „მხედრული“ შემოქმედებას ნამდვილი საბრძოლო სული შეემატა-შეერწყა. ფრონტზე მიმავალ მებრძოლთ საგზლად ანსამბლის მოცეკვავეთა ჟინი და საბრძოლო ყიჟინი მიჰ-

ყვებოდა. გამოდიოდნენ, კონცერტებს მართავდნენ ფრონტის ხაზზე, რისთვისაც მთავარსარდლის ჯილდოებს იმსახურებდნენ.

იყლეებოდნენ შემსრულებლები, სოლისტები, მაგრამ ანსამბლის მგზებარე ცეცხლი, რომელიც ბაგონმა მიხეილმა-ფაანთო, არ ნელდებოდა.. მთავარ ქორეოგრაფს გეერდით ვაეიე დაეგება, – ჰამლეტ კობეშავიძე შეათე ელანიან „მხედრული“ სოლისტად იქცა. უფროსი კობეშავიძის ამაგი და ღვაწლი კი საქართველოს ხელოვნების დამსახურებული მოღვაწის წოდებითა და სხვა უამრავი ჯილდოთიც აღინიშნა.

წლებს წარმატებები მოჰქონდა, იყო გასგროლებიც – „მხედრულ“ აღფრთოვანებით ეგებებოდნენ პოლონეთში, იუგოსლავიაში, ჩეხეთში, საფრანგეთში, უნგრეთში, იაპონიაში, გერმანიაში, ინდოეთში, კუბაში, ფინეთში, ბელგიასა და კანადაში, პორტუგალიასა და თურქეთში, იტალიასა და დიდ ბრიტანეთში, რუმინეთსა და საბერძნეთში. ანსამბლი საერთაშორისო უფსტივალებისა თუ კონკურსების მრავალგზის ლაურეტი და ოქროს მედალოსანია. გარდა ამისა, მიხეილ კობეშავიძეს მიენიჭა საქართველოს სახალხო არტისტის საპატიო წოდება.

...მაგრამ 1991-1992 წლების ტრაგიკული მოვლენები სამწუხაროო მანსხეეტად იქცა ანსამბლის ისტორიისათვის. განადგურდა, დაიწვა მინაგან საქმეთა სამინისტროს კულტურის სასახლე. აქეე ჩაიფერფლა, როგორც დოკუმენტური მასალა, ასევე ფოტოსურათები, პრიმეები, სიგელები, დიპლომები, სასცენო კოსტიუმები და რეკვიზიტები. ანსიმნლი ტრაგიკული მოვლენების შედეგად, ანსამბლი სარეპეტიციო, სამუშაო ბაზის გარეშე დარჩა. სწორედ ამ დროიდან გადავიდა იეი მინაგანი ჯარების მფარველობაში. მინაგანი ჯარების ხელმძღვანელობის დამსახურებაა ის, რომ კოლექტიეს ერთი დღითაც არ შეუწყვეტია რეპეტიციები. 1998 წლიდან კი, ოფიციალურად შეეიდა მინაგანი ჯარების შემადგენლობაში, როგორც სტრუქტურული დანაყოფი. სამწუხაროდ, ამ ფაქტს ვერ მოესწრო ანსამბლის სულისჩამდგმელი, საქართველოს სახალხო არტისტი, პოლკოვნიკი მიხეილ კობეშავიძე. მართალია, ბაგონი მიხეილი აღარ არის, მაგრამ მისი დაწყებული საქმე საიმედო ხელშია. პოკეავდნენ კობეშავიძეთა დიდი ოჯახის წარმომადგენლები ძმები შუმიკო და ზურაბი. გრადიციებს დღეს ახალგაზრდა კობეშავიძეებიც აგრძელებენ.

ბოლო წლებში კვლავ წარმატებით აგრძელებს მოღვაწეობას „მხედრული“. მარშან ევროპის სამ კონკურსში მოიპოვეს პრწყინვალე გამარჯვება. უნგრეთში – ოქროს მედალი, ჩეხეთში – ფესტივალის დიდი პრიზი, ხოლო ავსტრიაში ოქროს თასი. ეს გამარჯვებები მშვენიერ ფონს უქმნიან იმ საიუბილეო თარიღებს, რომელიც წლეეულ ნოემბერში უნდა აღინიშნოს – „მხედრული“ 65 წლის ხდება – ჭარმაგი და მარად ახალგაზრდა! მის დამაარსებელს ბაგონ მიხეილ კობეშავიძეს კი, 90 წელი შეუსრულდებოდა.

ეუოლიავთ ამ ღირსშესანიშნავ თარიღს ანსამბლის თითოეულ წევრს! ეუსურვებთ ახალ შემოქმედებით წარმატებებს.

ნინო მელაძე,
ლეგენანგი, მინაგანი ჯარების გაზეთ „ეარის“ კორესპონდენტი.

P. S. ამ ეოტა ხნის წინათ პრეზიდენტის განკარგულებით ქართული კულტურის განვითარებასა და მის პოპულარიზაციაში შეტანილი პირადი წვლილისათვის, მაღალი პროფესიონალიზმისა და ნაყოფიერი შემოქმედებითი, პედაგოგიური და საზოგადოებრივი მოღვაწეობისათვის ღირსების ორდენით დაჯილდოდა ქართული ხალხური ცეკვის ანსამბლ „მხედრულის“ სამხატვრო ხელმძღვანელი, საქართველოს ხელოვნების დამსახურებული მოღვაწე ჰამლეტ კობეშავიძე.

ამაგდარი

ცხოვრება კაცისა თეატრსა და კინოში

იგი მუდამ გაგაცებით საუბრობს ქართულ თეატრსა და კინოზე, ხალისით იხსენებს არტისტული ცხოვრების ათასეეარ ეპიზოდებს. საუბრისას უთუოდ მიხვდებით, რომ მთელი ცხოვრება სწორედ ხელოვნების ამ ორ დარგს მიუძღვნა. საქართველოს დამსახურებული არტისტი, მრავალი თეატრალური ფესტივალის ლაურეატი ვახტანგ მიხელიძე ქართული კულტურის ამაგდარი კაცია. მისი თეატრალური ბიოგრაფია დაკავშირებულია ბოლნისის სულხან-საბა ორბელიანის სახელობის სახალხო თეატრთან, სადაც წლების მანძილზე იყო მთავარი რეჟისორი და წამყვანი მსახიობი. ბუნებრივიეე არის, ორმოციანი წლების დასაწყისში სწორედ მისმა მშობლებმა დააარსეს ბოლნისში სცენისმოყვარეთა დასი, დღეს უკვე სახალხო თეატრად წოდებული, მთავე დაარსეს გუნდი, რომლის ლოგბარიც მამამისი იყო. ფედა დრამატული მსახიობიც იყო და გუნდშიც მეროდა.

მრავალფეროვანი იყო ბაგონ ვახტანგის რეპერტუარი. ბოლნისის სცენაზე ასამდე როლი აქეს შესრულებული. შთამბეჭდავი გახლდათ მისეული კოტე ბ. ცაგარლის „ხანუმაში“, ხარიტონი ჰ. კაკაბაძის „კოლმეურნის ქორწინებაში“, სკაპენი მოლიერის „სკაპენის ოინებში“, ბებინკო ვ. კანდელაკის „ამაღლებულ სოფელში“, ყვარყვარე ჰ. კაკაბაძის „ყვარყვარე თუთაბერში“. ამ უკანასკნელს თურმე განსაკუთრებული ფარმატები ხვდა. „ამ დადგმის მთელი ღირსება, ჩვენი აბრით, ყვარყვარეს როლის მშვენიერ შესრულებაშია, მსახიობმა ჭეშმარიტი პროფესიონალიზმით განასახიერა ეს რთული სახე“, – ასე შეაფასა მსახიობის თამაში ცნობილმა თეატრმცოდნემ ნადია შალუტაშვილმა.

ნაყოფიერია ვახტანგ მიხელიძის მოღვაწეობა ქართულ კინოში. მსახიობის პალიტრის ამდიდრებს სხვადასხვა ხასიათის მრავალი ეპიზოდური სახე, ზოგჯერ მთავარ როლს რომ არ ჩამოუვარდება. დასამახსოვრებელია მისი თამაში პორფილე – ბ. რაჭველიშვილის „ბაკულას ღორებში“, ეპისკოპოსი ლეონიდე – ლ. ბორდელაძის „ბათა ქექიაში“, ბრიგადირი – რ. ჩხეიძის ფილმში „მმობლიურო ჩემო მიწავ“, მამასახლისი – პაელე ჩარკვიანის ფილმში „მოგი ჭირი მარეებელია“, დიდებული – გ. ლორთქიფანიძის ფილმში „წიგნი ფიცისა“.

აი, რას წერს მის შესახებ ცნობილი მსახიობი, საქართველოს დამსახურებული არტისტი ვანო საყვარელიძე: „გადასაღებ მოედანზე ბევრჯერ გვინახეს რა საოცრად შვენის დიდებულის, თავადის, ეპისკოპოსის სამოსი, რომლის გარეგნობასა და მანერებში მთელი სიანავსით მოჩანს ქართველი კაცის სიდარბაისლე, ხასიათი, ბუნება.

ბაგონი ვახტანგი დღესაც ასე მხნედ გამოიყურება, ჯამთოელობა, და კვლავაც ხანგრძლივი შემოქმედებითი სიცოცხლე გვისურვებია მისთვის.

რუსუდან მუხაძე.

სურათზე: კადრი ფილმიდან „ბაკულას ღორები“.

შეხვედრა

ედინბურგში გამგზავრებამდე

შოტლანდიის დედაქალაქში ხელოვნების საერთაშორისო ფესტივალზე წასულამდე ხარაგაულის კინოფიკაციის შენობაში, ღორეშის ეთნოგრაფიული მუზეუმის თაოსნობით (დირექტორი ნინო ჯიბუტი) შეხვედრა გაიმართა რეჟისორ ქეთი ღოლიძესთან.

მას ახლდნენ რუსთაველის თეატრის მსახიობები მარი ჯანსაია, ნანული სარაჯიშვილი, დავით კურცხალია, ლალი კეკელიძე, რეჟისორები ნანა ევასხვაძე და თემურ ფალავანდიშვილი, კინომცოდნეები ოლღა თაბუკაშვილი, დალი ოქროპირიძე და სხვები.

შეხვედრა გახსნა რაიონული ბიბლიოთეკის გამგეემ იმა ვეფხვაძემ. რეჟისორის შემოქმედებაზე დიდი სიტყვა და სიყვარულით ისაუბრა ქალბატონმა ოლღა თაბუკაშვილმა. შემდეგ ქეთი ღოლიძემ დამსწრეთ წარუდგინა თავისი გადაღებული ფილმები, კომენტარიოთურ წარმოადგინა, აგრეთვე, მამამისის მიერ გადაღებული ქეთის ბავშვობის წლები და სამუშაო კადრები.

საინტერესოდ ისაუბრეს მარი ჯანსაიამ, ნანული სარაჯიშვილმა, თემურ ფალავანდიშვილმა, დათო კურცხალიამ, ნინო ჯიბუტმა. რეჟისორს მიესალმნენ რაიონის გამგეებელი დავით სახვაძე და მეცნიერი ქალი ზაირა სამხარაძე.

საკუთარი ლექსები წაიკითხეს მსახიობებმა ლალი კეკელიძემ და ხარაგაულელმა ახალგაზრდა მაია მანჯავიძემ.

კულტურის სახლის დირექტორმა თამაზ კიკნაძემ თავისი ოჯახის წევრებთან ერთად შეესწრალა სიმღერა „იმერეთს“, რომელსაც მთელი დარბაზი აპყვა.

რეჟისორმა ქეთი ღოლიძემ მიწვეესათვის მადლობა გადაუხადა მასპინძლებს და რაიონის საზოგადოებრიობას საჩუქრად გადასცა სულ ახლახან მისი რედაქტორობით გამოსული ნათელა ურუმაძის წიგნი „თთავარი მოწმის ნამბობი“ მიხეილ თუმანიშვილის ცხოვრებისა და მოღვაწეობის შესახებ და პუშკინის ლექსებისა და პოემების აუდიო კასეტების კრებული გამოწენილ რუს მსახიობთა მხატვრული კითხვის ნიმუშებით.

ჰენრი ზარიძაძე.

მეგობრული შარჟი

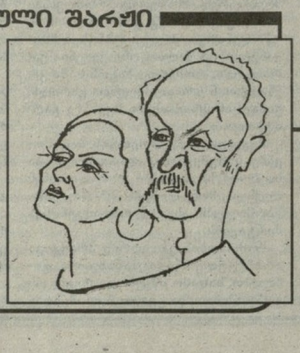

ერთად სცენაზე და ცხოვრებაში – ბათუმის ილია ჭავჭავაძის დრამატული თეატრის მსახიობები, საქართველოს სახალხო არტისტები ნინო საკანდელიძე და მანუჩარ შერვაშიძე.

ბელა ღურგლიშვილის ნახატი.

პრემიერა

პირველად ქართულ სცენაზე

15 და 16 აგვისტოს თელავის ვაჟა-ფშაველას სახელობის სახელმწიფო დრამატულ თეატრში პრემიერა გაიმართა. რეჟისორმა ნანა ხატიკაეშა თელავის საზოგადოებას წარმოუდგინა უილიამ შექსპირის „საწყაული საწყაულის წილ“. ეს პიესა, როგორც ქ-მა ნანამ აღნიშნა, ძალიან იშვიათად იდგმება, ხოლო საქართველოში დღემდე საერთოდ არ დადგმულა.

ოდესღაც ძალიან აქტიურად მომუშავე თელავის თეატრში ბოლო პრემიერა საახალწლოდ იყო – ლაპარაკი აღექსანდრე ქანთარიას მიერ დადგმულ „თოვლის დედოფალზე“, რომელშიც მონაწილეობდნენ თეატრალური ინსტიტუტის თელავის ფილიალის სტუდენტები. პრემიერებს შორის ასეთი დიდი ინტერვალის მიზეზი ბანალურია – თეატრის უალრესად მძიმე მაგერიალური მდგომარეობა. მსახიობებს მოკრძალებული ხელფასი ოქტომბრის შემდეგ არ მიეღოთ. ეს პრემიერა მხოლოდ მას შემდეგ გახდა შესაძლებელი, როდესაც დაეალიანება ნაწილობრივ დაიფარა, თუმცა თეატრის ყველა პრობლემის გადაჭრაზე ლაპარაკი ჯერ ნაადრევია.

დღემდე თეატრში სპეეტაკლების გამართვა ტექნიკურადაც პრობლემატური იყო, – თეატრს დაუნიანდა ელექტრომომარაგების ხაზი. და ქალაქის დენიც კი არ მიეწოდებოდა, რომ არაფერი ვთქვათ „ელტარულ“ ე. წ. განმხოლოების ხაზზე. სამხარეო და რაიონული ადმინისტრაციების დახმარებით ბოლო თვეების მანძილზე ამ ტექნიკური პრობლემების მოგვარება მოხერხდა, რამაც ხელი შეუწყო სპექტაკლზე მუშაობას და პრემიერა შესაძლებელი გახადა.

ბევრი თელის, რომ „საწყაული საწყაულის წილ“ შექსპირის „ჰამლეტს“ წაგაგავს, რადგანაც მასში მძლავრად გასმის სიკვდილის თემა. ამიგომაა, რომ რეჟისორმა „ჰამლეტიდან“ რამდენიმე ცნობილი მონოლოგი ჩართო სპეეტაკლში. პიესაში ძალაუფლების პრობლემაა დასმული, რაც დღეევანდელ საქართველოში არსებულ პრობლემებს ესადაგება, და ჩვენთვის დღეს ძალიან აქტუალურია.

სექტემბერში თელავის სახელმწიფო თეატრი ამ სპეეტაკლს წარადგენს საერთაშორისო თეატრალურ ფესტივალზე „ოქროს ნიღაბი“, რომელიც რუსთავში გაიმართება.

თინათინ ზურაბიშვილი,
კახეთის მხარეში საქართველოს პრეზიდენტის სახელმწიფო რწმუნებულის აპარატის პრესცენტრი.

ფოტოეგის მოწოდებისთვის მადლობას ვუხდით „ქართული თეატრის საცავს“.

სარედაქციო კოლეგია:
გურამ გოგიაშვილი, ნანა ღვინეფაძე (რედაქტორი), რუსუდან მუხიგულაშვილი, გიორგი ლალიაშვილი, ზურაბ ოიკაშვილი.

№ 224. შაბათი, 19 აგვისტო, 2000 წელი.

ამერიკის დაზვერვამ „კურსკში" სიცოცხლის ნიშანწყალი ვერ აღმოაჩინა

ამერიკის დაზვერვის მონაცემებით, „კურსკის" გრაკეფლის ბასტაში გადილებით ეფერო ფორთა, ვიდრე ამას რუსეთის მხარე აღიარებს. ამერიკელები ფიზიკურებენი არიან, რომ თავიდანვე ყველა რუსული წყალქვეშა ნავის ხახეკენი ეკიპაჟი ფ თითქმის გარდეულადი მეორე ხახეკის დაღუბა.

ამერიკის სპეშალისტების ინფორმაციის თანახმად, „კურსკის" დაზიანების მასშტაბი ისეთი მნიშვნელოვანი იყო, რომ ნელი რამდენიმე წუთში წყლით აივსო წყალქვეშა ნავის 9-დან 5 ნაკეთურა. შესაბამისად, მიწამეს ხახეკი ეკიპაჟი – დაახლოებით 60 კაცი ყოფილა ავარიის პარეულიდან წუთებში.

სწორედ ამიტომ, რომ წყალი თვალის დახამხამებამდი შეკრდა ნაკეთურებში, ეკიპაჟის მეორე ხახეკიანმა ვერ შეძლო, ცარტკეფდა ვერაფვიარი მამეკალი ოე კოემრაგამეოლის სამეალებებთ. ანნგბაფდოს რეგორეი ისეე მნიშვნელოვნად მეეინრეი ავარიის შეეკეალ, მიშეეკეეს ბაკრის ბეეკეეფ – ეს კოეკე ერთხელ მოწმობის, რომ ანნგბადოს მარაგი „კურსკი"-ზეა ეკიდეკეთი ნაკლებია, ბოლო თავდასხმისა მოეწყო ადგილარეოე ადმინისტრაციათა მეთაურებმე სოფლებში მეკეკეკა და ალერიანის, ბერეთეკ, ფეშეგგოთის კანდიდატ ბუსენოფეკ. ოოეორეკ სამართალდამცველმა ორგანოებმა დაადგინეს, ადმინისტრაციის მეთაურებმე მოწყობილ თავდასხეეფრა ამბისი, რომ „კურსკი" კრიანსეკი ხიკეკეკა შეიემეს. ამერიკელ ექსპერტებმა ამ ინფორმაციაზე ეკეკეკ ეკეკეკ ეკეკეკ

საქართველოს რესპუბლიკა
№ 224. შაბათი, 19 აგვისტო, 2000 წელი

ალბომი

ყველას რაიმე აქვს სახსოვარი

1920 წელს. სოფელი ზემო ხოდაშენი (ახმეტის რაიონი) ხუთი წლის ბაალ ეფანოვიდანი, შემდგომში ცნობილი სახელმწიფო მოღვაწე, აღმმრთველი ბიბამენელი – ელენე ეკლდიბაშელი-ეკლდიბაშელისა, დეპნინ ბაალის ბიბამენელი – სიკო და ლეონ ეკლდიბაშელები.

ფოტო მოგვაწოდა მოსა ხოდაბენელმა.

შეკითხვებით, რომ ხერხობის გამოქვეყნება უფასოა. ტელ: 99-66-10.

მეთბეველებს, ვისი მოწოდებული ფოტოებიც დაბეჭდა ჩვენს გამეთში, ეთხოვთ, მოაკითხონ დეკნენს.

„დიდების ზღვაპარი“

ნაკვნ 6060 თამამდროვე ყოფის რეალიებს ეალერქსად ზუსტად ეხატავენ. ეგ ბევრ ბიბამელენინელ მიეზეგებსა და ეხე პარიდან შეიცავს „დიდების ზღვაპრის“ ახალი სერია, რომლის სეეენარის ავტორები ეია კაკაბაეა, ალეა და ალეკსანდრე ჯიბაკიშილები ანრან. რეპორტერ ლეკენ კოკობის ეკეთენნენ, რომელსაც მანალი ზუსანინნენა სიფეეეეეს ანლეეს ტკბილი, ფეეეეეს ანლეეს ეკეთენნენ ხანლი ამრდენილი.

ამეკენდა სანრეაფი ლიბრეკენს ბანქანენი ეეეეეეი ავალმყოფი ალმინინეეეა, რომელსაც ეკალეეეენი ოტარიალ სჭირდება, მაგრამ არე ერთი საავალმყოფო არ ალეს სანეაფენ, რომელსაც სანეალ ეკეთ ჭეეა, ეკეარად კი – ნინაკი ეანლეეეი, „ეანსარიკ ეუ ფეეეეენენეი, ეკეთ რუსია და ბამთ ამრრკეეეი, მაგრამ სანარეეეეეანლა ლაბალეეეეეა ეკ ეანკარნინეთა სანლი ამრრკეეოდა“.

საკმაო ლეეეიდარაანის შემდეგ ეანრნენენ ალალმყოფს ერთ-ერთ საოპერაციოს ძალეი შეანჭეეენენ. ანლა იქ ალყალეი ეანჭამაეა, არე ერთ ქირურგს არ ხერხ ხელი მოაკალოს მიმაკეალეს:

– ეეი ამალენერენ ეანრნენ ალ ეკალეენენ, რომა კიდეე ერთი ოპერაციი ალ ნაწილეკენ ალიმნეკეა... ჩერე ბაკას ბალეკეაროფინეკ ეკალარ ალწოს.

– ეაა, ეე რა კარგი რამე ეკ ბამსხენენ. ანლაკეე ენლა ალეეეეენ... მაგრამ იქნეე ოქეენ ბალეკეარაკ ბაგინო ეია?

– ეკალეეალ? ეე ბაკას ხელ როგორ მოეკალიეეენ? რომ შემომაკალეეენ?

– ჩერე რა მოხდა, ეკაკარნინა ალ მიმკალთაეი ბანნე არალინა ეაკალ ჰკალეეენ.

– თუ ეეერეეა, შენ ეკალეკეე ოპერაციაა.

– მე ეკალეკეეთ?

– ეო, თანაეე ჩანენთი ალკალეკ ეკალალეკეკეეის ასაბალალეეალალ... ნენსეენ ჩნალალეკ ეკერნი ალ სხეა ორგანონებეკ...

,,ბალტეროვიჩის იმედითღა...“

ერთ-ერთი პრაქტიკანები თთავეს ოპერაციის, გაჭრის პაციენტს, სათაურიანი მაგიჟს გარშემო უკიდია ეანენენ ბინა კოლეკეეეს და ეეკეარნი:

– ნეკა, რითი ანსეკთის ეს ეკალეეერ? ეკალეკ ორკანო ეკალეკეარბეკეი აქეს...

– პაციენტს ხისსლი დიდი რიოდენობით ალეანმნეკეს კორეეკეკეი ანალისეკეეები... ალეალი მოსალალოდნელი ინკარეანკეკეი ალეკარს.

– ეკა, ეე რა კარგი რამე ეკ ბამსხენენ. ახლაეე ენლა დიეერეკკ... მაგრამ იქნეე ოქეენ ბალეკეარკაი ბაგინო ეია?

– ეკალეკეე? ეე ბაკას ხელ როგორ მოეკალიეეენ? რომ შემომაკალეეენ?

– ჩერე რა მოხდა, ეკაკარნინა ალ მიმკალთაეი მაინნ არალინა ეაკალ ჰკალეეენ.

– თუ ეეერეეა, შენ ეკალეკეე ოპერაციაა.

– მე ეკალეკეეთ?

– ეო, თანაეე ჩანენთი ალკალეკ ეკალალეკეკეეის ასაბალალეეალალ... ნენსეენ ჩნალალეკ ეკერნი ალ სხეა ორგანონებეკ...

– პოდა, მაგ ჯიბაკირის გამოსწორებას ბალეკეეეეეე